

# הרכות תשעה באב

דקאמריין דרשו כו' אלף עשרה ימים שבין ר"ה ליום כפור אומרים אותו גם כן ביום גדליה וכשמולקין אחס ללבים מוילך אומרים אותה גם כן בשבת מרדכי :

## הרכות הענית

(תחסא) אותם שמקדמין הפטר' טובה ישראל לפני יום הכשורים ויום השבש קודם לכן . ורשו די שקורין אותו ביום גדליה . ואם ירשו שבח בין חג ל"ב מפטירין וידבר דוד לם' אח דברי השירה וכן עובין במגנל'א . ויש מקומות שמפטירין שוש אשים מרדכי : (תחסב) כתב הרמב"ן אין אלו בנין בנין מסוד כמו בנין מלכים אלא טח אותו בסיד ובזכרכסוד ומשירין בואמה על אמה ואינו משמע כן בגמ' דע"י שיר אמה על אמה ומוחר בכל מיני כיד : (תחסא) אפרו עטרות לחתנים ודוקא לחתנים שלא אסרו אלא משום רבוי שמחה אבל שאר אדם מותר . וקאמר רב לא שו אלא של מנה וגופית אבל של ורד והסם מותר ושמאל אמר חף של ורד והסם אסור אבל עושה של קנים ומילה . ופסק הרמב"ם בשמאל' ואינו יודע למח דכח קיימא לן כרב בתיאורא ופירשו החוס' שלא בעטרות של רחש מיירי אלא כעין כיפה שעושין לחתן שיושב בה :

(תחדר) אפרו כל מיני פיר בין דבלי בין צפה ופירש רש"י כגון שוקרר צבית

המשתאות והחוס' פירשו דאפי' בלי משהב' נמי . ודוקא מי שרגיל בכך . ומל' הרשב"ם משמע דבבלי אסור בכל ענין ובפס' דוקא על היין . אבל הוא ברור כמשוכח שלאח דאפי' צפה אסור חף בלי משהב' : (תחסא) האדקיא' מחטין לשמעו ומחפלת ענינו לרוב להיות שקבלו מהחמול וגם שקעקע עליו חמה וכימי משכחה לך כגון שקבל עניו מחמול להחטות עד חזי היום וכשהכניע חזי היום נמלק וגמרו או שקבל עניו מחמול להחטות נמלק מחזי יום ואל"ך ו' למחר נמלק ולא חלל גם חזי היום הראשון חלל חס קבל החטות עד חזי היום ואחר כן חלל או שחלל עד חזי היום וקבל עניו חטות משם ואל"ך חזי יוקרה חטות להשגל' עיטו . ומיזיק קרחה חטות לענין שלר"ך להשגל' נדרו ולא כהירא להרמ"ם : (תחסא) אם קבל צמחה להחטות הרבה חטיות ראופות זו אחר זו מספקא לו חי קבלת לבולו לא לא : (תחסא) הרשב"ם כהב שיאמר עניו בהפ' המנחה וזהו קבלת חטיות וזמר בלבו להחטות למחר . וכ"כ בעל הר"ן וזמר מטר הקודם למח דמפטירין ביואל וה' נתקולו לפני הלו וכו' ויפס לנפח אלחס קודם צ"ח כדן . ודרשו יש לאמרנו בין ר"ה ליו"ב

למח אחי למסרך ביון שאינו דבר קבוע . אבל ט' בלב שחל להיות במ"ש לא אמרי' שיבדיל ויתן לחיות מבוס דחייסין דלמח אחי למסרך דחשיב בעיר דבר קבוע ביון בל"ו קביעות השמי' בא לפעמים ביום השבת לסוף ג' או ד' שנים פסח אחת : (התנה) סגרה פשוט בידינו לומר ובל לזיון כשאר הימים בל"ו ט' באב שחל במ"ש וכן המנהג במגנל'א וא"ו ואלו חזי דריתו לא ביום ולא בלילה . וכן נמלא במנהגי שפיר"א אבל רבינו אליהו חולק על זה ואומר בל"ו ובל לזיון וכן מנהגו לומר ובל לזיון וכן כורה הר"ר שלמה בר שמשון שב"ל : (תחנו) בספר ההרומה כהב רבינו ברוך ממגנל'א ח"ה' אליעזר ממיין ראינו מהבני' לא ישרו בעיני ואומר חזי הדשים מתקוב בלו לא פטרוס הכותיים רבוטיוו הראשונים אבר מיימיה ח"ו שוחים . ואזכיר מקלקן וטובין בט' באב שחל להיות בשבת שלא לחלוט בשר ושלא לשהות יין בסעודה המפסקת ודגנו סימני חללות . וקטו חכמים אוכל בשר ושותה יין ומטהב על שחל להיות בשבת שלא לזכור לכתובת בלילה בט' באב . ומבטלין בקדמתו יין שלא לחלוט עד חמ"ס קינות וירמיה חזי ואלו יוקרבו השבע לחזי היום :

(תחנו) במ' באב מותר להניח הפיגין אמנם מבר"ם לא היה מניח הפיגין ולא יציל רק יצילת בטליה קטן עד הערב בטהיה הפיגין והעטוף בלילות מרדכי :

(תחנו) סגרה ראשית בל"ו ט' באב אומרים כל הקדים וגם התקבל קודם ר"ה . ובספר רוקח אומר חזי קדים ואם חל מילה בט' באב מלין אותו אחר קיטו . ויש ש"כין לחלו אחר חות מבוס דקודם חל החללות ומינה עושין אותה בצמחה דכתיב עש אבני על אמת"ך וכן העידו רבוטיוו חזקנים שבמגנל'א . ובעני בריה לובשים אז כלים הארים ולא לבנים ממש . ואחר היכח אין אומרים ובל לזיון אלא מחמול ואתה קדוש אבל בצדק רב עמדם רהוב שאומר גם בלילה ובל לזיון בלגו כמו למחרת ובשמחה אה' סיוס התפלה אומר קדים בלא התקבל . ויש טורחים לומר התקבל וז"י בלו נכב שלא לומר עניו בחפלה ואין נראה לי מרדכי' (תחנו) אין אומרים התקבל שמירת אשתי ובל לזיון ויש רבנים בטובים לומר אותו ובמנהגי מגנל'א מלאחי שאומרים אותו פחרי' : (התם) כתב רבינו זכר טוב עלם סימן שד"ש . היינו שוש אשים ודרשו ושובה וכן פירש ר"ה . וכן סדר בפסיקה ופירושו דבסוף י"ב בשבת שבין י"ב לסוכות שהוא מדבר בבא"י מטר הקודם למח דמפטירין ביואל וה' נתקולו לפני הלו וכו' ויפס לנפח אלחס קודם צ"ח כדן . ודרשו יש לאמרנו בין ר"ה ליו"ב